

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: K. B.**, zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 506/2004 - 33 ze dne 22. 3. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Andreji Perepečenovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3065/VL - 07 - 04 - 2004 ze dne 1. 11. 2004, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel skutečnost, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu etnického (národnostního) původu své rodiny. O pronásledování menšiny Kurdů - Jezidů v Gruzii informují i mezinárodní nevládní organizace. Stěžovatel v tomto směru odkazuje na zprávy Human Rights Information and Documentation Centre a The Institute of War and Peace Reporting. Dále stěžovatel uplatňuje nedostatečně zjištěný skutečný stav věci ve vztahu k překážkám vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že obavy z návratu do země jsou oprávněné. Odůvodnění správního rozhodnutí postrádá podle kasačních námitek přesvědčivé zdůvodnění závěru ohledně neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Není ani zřejmé, zda správní orgán zohlednil, že o azyl žádala

celá stěžovatelova rodina. Dále kasační stížnost obsahuje řadu námitek, které však postrádají nezbytnou konkretizaci (námítka nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, neopatření potřebných podkladů pro rozhodnutí, porušení pravidel vedení řízení apod. - bez bližší konkretizace). Nutno ještě uvést, že vlastním azylovým důvodem stěžovatele byly obavy z pronásledování v zemi původu - v Gruzii - z důvodu národnostního původu jeho rodiny (otec – Osetinec, matka – Jezidka).

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými uplatněnými kasačními námitkami podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejprve tedy k řadě tvrzení v kasační stížnosti, které jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí u nich nezbytná náležitost: osvětlení právních důvodů kasační stížnosti a uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány dopustit. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek sp. zn. 2 Azs 92/2005, podle kterého je stěžovatel povinen vyličít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah,

hodnocení či závěrů se měl správní orgán, popř. soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Podobnou situaci, jako je daný případ, se tedy Nejvyšší správní soud zabýval dostatečně již ve své předchozí judikatuře. K vlastní argumentaci stěžovatele vůči procesním náležitostem a úplnosti podkladů lze nad rámec nezbytného odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 223/2004, nebo č. j. 5 Azs 22/2003 - 41.

V dalších námitkách stěžovatel uplatňuje, že vzhledem k poměrům v Gruzii a ke svému etnickému původu (otec - Osetinec, matka - Jezidka) splňuje podmínky vymezené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Odkazy na zprávy Human Rights Information and Documentation Centre a The Institute of War and Peace Reporting stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takové námitky jsou pak nepřijatelné dle § 104 odst. 4 s. ř. s. K vlastní námitce údajného pronásledování z důvodu národnosti a splnění podmínek vymezených v ustanovení § 12 zákona o azylu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek sp. zn. 8 Azs 194/2005. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že za pronásledování nelze považovat případný masový výskyt negativních jevů ze strany spoluobčanů vůči osobám určitého etnického původu v domovské zemi stěžovatele za předpokladu, že nejde o součást státní politiky.

Pokud se dále jedná o stížní námitku dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., popř. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., že krajský soud řádně neposoudil správní uvážení ohledně nenaplnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu, lze uvést následující: Rovněž touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pokud jde o kasační námitku vůči mezím právního uvážení ohledně posouzení naplnění podmínek humanitárního azylu, pak je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 189/2005 - 53, nebo rozsudek č. j. 5 Azs 3/2003 - 54. V případě udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu lze jej udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky pro jeho udělení. Proto na něj není právní nárok a zůstává tak pouze na režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděl.

Konečně k námitce týkající se překážky vycestování Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek sp. zn. 3 Azs 95/2005 nebo sp. zn. 6 Azs 498/2004, když s námitkami stěžovatele se Krajský soud v Ústí nad Labem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal náležitým a vyčerpávajícím způsobem. Námitka stěžovatele v kasační stížnosti pak argumentaci soudu uvedenou v odůvodnění jeho rozsudku nikterak konkrétně nezpochybňuje ani nevyvrací.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše

vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Ustanovený zástupce nárok na odměnu za zastupování neuplatnil (ze spisu ostatně ani nevyplývají žádné jeho úkony právní pomoci), odměna za zastupování mu tedy nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu